

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi powoda J.L.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 11 kwietnia 2008 r., sygn.[...],
w sprawie z powództwa J.L., D.L., K.L., A.K. i małoletniej K.L.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta G.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej – K.R.
o ustalenie wstąpienia z mocy prawa w stosunek najmu
oraz ustalenie istnienia stosunku najmu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 lutego 2009 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od powoda J.L. na rzecz pozwanego
kwotę 300 (trzysta) zł tytułem kosztów procesu.**

Uzasadnienie

Powód J.L. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 11 kwietnia 2008 r. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy oddalił apelację pięciorga powodów od niekorzystnego dla nich wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 12 października 2007 r., oddalającego ich powództwo, skierowane przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta G. o ustalenie, że z dniem 10 lipca 2002 r. wstąpili z mocy prawa w stosunek najmu lokalu mieszkalnego przy ul. E. w G.

W skardze powód zarzucił, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z naruszeniem art. 57a ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. prawo lokalowe (tekst jedn. Dz. U. z 1987 r. Nr 30, poz. 165 ze zm.) oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn. Dz.U. z 2005, Nr 31, poz. 266 ze zm.) w zw. z art. 36 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 października 1990 r., a także z naruszeniem przepisów postępowania – art. 365 k.p.c. i art. 382 § 2 k.p.c., mającym wpływ na jego treść. Skarżący wskazał, że ze względu na wartość przedmiotu sporu zmiana lub uchylenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie były możliwe. Stwierdził też, że w wyniku wydania wyroku powodowie ponieśli szkodę polegającą na pozbawieniu ich najmu lokalu, a nadto dzierżawca nieruchomości domaga się od nich zapłaty za bezumowne korzystanie z lokalu.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,

2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie,

3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne,

4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy,

5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,

6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Każdy z tych elementów ma samodzielną rolę i musi być wyodrębniony w skardze, a także wypełniony odpowiednią treścią.

Skarga złożona przez powoda nie ma wszystkich koniecznych składników.

Nie zawiera wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone postanowienie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przedstawione w jej treści zarzuty – co wprost wynika z użytych sformułowań - stanowią przytoczenie podstaw skargi, tymczasem sprecyzowanie, z którym przepisem prawa orzeczenie jest niezgodne jest odrębnym obowiązkiem sformułowanym w ustawie, wymagającym osobnego ujęcia w skardze (por postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16).

W skardze nie znalazł się także kompleksowy wywód wyjaśniający, dlaczego wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Powód ograniczył się do stwierdzenia, że wartość przedmiotu sporu wyklucza wniesienie skargi kasacyjnej. Skarga kasacyjna nie wyczerpuje jednak katalogu środków, z których ewentualnie może skorzystać strona. W skardze nie ma jednak rozważań na temat przyczyn niedopuszczalności złożenia np. skargi o wznowienie postępowania.

Z przytoczonych względów należało orzec jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania ze skargi uzasadnia art. 424¹² w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1, art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c.